(299) "क्षमूष् सहने" (I-भ्वादिः-442. सक. सेट्. आत्म.)

'अषितः क्षाम्यति क्षान्तिः, क्षमूषः क्षमते क्षमा।' (श्लो. 146) इति देवः।

क्षमकः-मिका, क्षमकः-मिका, चिक्षमिषकः-षिका, चिक्षंसकः-सिका, चङ्क्षमकः-मिका;

इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि पूर्वलिखितक्षमूधातुवत् (298) ज्ञेयानि। षित्त्वादस्य धातोः 'षिद्भिदादिभ्यः-' (3-3-104) इत्यङ् स्त्रियाम्-[A]क्षमा। अस्यात्मनेपदित्वात् [1]क्षममाणः, क्षमिष्यमाणः, क्षंस्यमानः, क्षमयमाणः, चिक्षमिषमाणः-चिक्षंसमाणः, चिक्षमिषिष्यमाणः, चिक्षंसिष्यमाणः, चङ्क्षम्यमाणः, चङ्क्षमिष्यमाणः इत्यादीनि रूपाणि शानचीति, विशेषः। 'क्षन्तिः' इति क्तिचि, 'न क्तिचि दीर्घश्च' (6-4-39) इति दीर्घनिषेधात्। अमन्तत्वेन ण्यन्ते मित्त्वम्। तेन क्षमं २-क्षामम् २, इति रूपद्वयम्। 'चिण्णमुलोः—' इति (6-3-93) दीर्घविकल्पः।

(300) "क्षर संचलने" (I-भ्वादिः-851. अक. सेट्. पर.) ज्वलादिः।

'सञ्चये' इति च एके।

क्षारकः-रिका, क्षारकः-रिका, चिक्षरिषकः-षिका, [2]चाक्षरकः-रिका;
क्षरिता-त्री, क्षारयिता-त्री, चिक्षरिषिता-त्री, चाक्षरिता-त्री;
क्षरन्-न्ती, क्षारयन्-न्ती, चिक्षरिषन्-न्ती; —
क्षरिष्यन्-न्ती-ती, क्षारयिष्यन्-न्ती-ती, चिक्षरिषिष्यन्-न्ती-ती; —
—क्षारयमाणः, क्षारयिष्यमाणः, चाक्षर्यमाणः, चाक्षरिष्यमाणः;
विक्षः-विक्षरौ-विक्षरः; — —
क्षरितम्-तः, क्षारितः, चिक्षरिषितः, चाक्षरितः-तवान्;

---

1. भौवादिकत्वाद्धातोः 'कर्तरि शप्' (3-1-68) इति शप्।
2. 'दीर्घोऽकितः' (7-4-83) इत्यभ्यासस्य दीर्घः।

A. 'ज्ञाने मौनं क्षमा शक्तौ त्यागे श्लाघाविपर्ययः।' रघुवंशे—1-22.
'पणाय्यरूपाः पनिताकृतीन् ययुः भामिन्य एवाक्षमया स्वकामुकान्॥' धा. का. 1-57.